

ΕΤΟΣ 67ον

23 Ιουνίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (3447)

«ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΟΥ»

Όταν κάποτε ο ειδωλολάτρης Αυτόκλητος ζήτησε από τον άγιο Θεόφιλο Άντιοχείας να του δείξει σε ποιόν θεό πιστεύει, ο Άγιος του απάντησε: «Δείξε μου τόν άνθρωπό σου, και εγώ θά σου δείξω τόν Θεό μου». Η απάντηση αυτή του Άγιου μάς θυμίζει ότι θεολογία και ανθρωπολογία στην ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού είναι αλληλένδετες. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις του κάθε ανθρώπου επηρεάζουν ουσιαστικά τη διαμόρφωσή του και την όλη στάση του απέναντι στη ζωή. Ο χριστιανός Θεόφιλος ήθελε να πεί στον μη χριστιανό Αυτόκλητο ότι για έμας ο άνθρωπος είναι εικόνα του ενός αληθινού Θεού· και η εικόνα αυτή αληθεύει στον βαθμό που ο άνθρωπος αγωνίζεται να μοιάσει στον Θεάνθρωπο Χριστό.

«Τίμιος ο θάνατος τών όσίων αυτού»

Θά μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι η Έκκλησία την περασμένη μεγάλη γιορτή της Πεντηκοστής «μάς έδειξε τόν Θεό της», και σήμερα, γιορτή τών άγιών Πάντων, «μάς δείχνει τόν άνθρωπό της». Μέ την Πεντηκοστή όλοκληρώνεται τό έργο της θείας οικονομίας· τό Άγιο Πνεύμα μάς φανέρωσε «πάσαν τήν αλήθειαν» γιά τό ποιός είναι ο Θεός μας και μάς έδωσε τό πλήρωμα τών θείων χαρισμάτων μέ τά όποια μπορούμε να του μοιάσουμε.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τά πρότυπα του εκκλησιαστικού ανθρώπου, οι Άγιοι, δέν άντλοΰν τή δόξα τους ούτε από έπιστημονικά έπιτεύγματα ή κοινωνική προσφορά ούτε από μιά άχρωμη και άοσμη ήθικότητα, αλλά από τήν έν Χριστώ νικηφόρα άντιμετώπιση του κακού· πρόκειται βέβαια γιά μιά νίκη που κατά κανόνα τους κόστισε μαρτυρικό θάνατο. Στη σύγχρονη –και όχι μόνο– κουλιούρα «κρύβουμε τόν θάνατο σάν να ήταν άτιμωτικός· σάν να ήταν βρόμικος», όπως αναφέρει κάποια συγγραφέας. Ό ψαλμωδός όμως μάς ήέει ότι είναι «τίμιος έναντίον Κυρίου ο θάνατος τών όσίων αυτού». Και είναι τίμιος, γιανί «μαρτυρεί τή αλήθειά» (ΐω. 18,37)· άποτελεί μαρτυρία γιά τήν αλή-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2)

Ἄς τρέχουμε μέ ὑπομονή τόν δρόμο τῆς ζωῆς

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφργγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ, παρεμβολάς ἐκλιναν ἄλλοτριῶν· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διά τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

θεια τοῦ Χριστοῦ. Μαρτυρεῖ ὄχι γιὰ θεωρίες ἀλλὰ γιὰ γεγονότα· καὶ κατεξοχὴν μαρτυρεῖ γιὰ τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως μας, πού εἶναι τὸ γεγονός τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Οἱ μάρτυρες, κατὰ τὸν πρῶτον ἀρνητὴ τῆς Ἀνάστασης καὶ μετέπειτα διαπρύσιο κήρυκὰ τῆς ἀπόστολο Παῦλο, «ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ἀνάσταση καλυτέρα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ἀποκατάσταση σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ». Περιφρόνησαν ὄχι μόνο ὅλα τὰ τερπνά αὐτῆς τῆς ζωῆς «ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι», ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τους, δίνοντας τρανὴ μαρτυρία ὅτι «δὲν εἶναι ἄξια τὰ ὅσα πάσχουμε καὶ ὑποφέρουμε τὸν καιρὸ αὐτὸ σὲ σύγκριση μὲ τὴ δόξα πού πρόκειται νὰ μᾶς ἀποκαλυφθεῖ» (Ρωμ. 8,18). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ «τῶν ἁγίων αὐτῶν δὲν ἦταν ἄξιος οὔτε μπορούσε νὰ συγκριθεῖ πρὸς αὐτοὺς ὁλόκληρος ὁ κόσμος». Στὸν βαθμὸ πού ἐκείνοι ἔβλεπαν καὶ ζοῦσαν ὡς ἀσύγκριτα τὰ πρῶτα μεγέθη (τωρινὰ παθήματα - μέλλουσα δόξα), στὸν ἴδιο βαθμὸ ἐγιναν ἀσύγκριτα καὶ τὰ δευτέρα (κόσμος - ἅγιοι).

Οἱ μάρτυρες καὶ ἡ κλήση τους

Πρῶτον ἀγνωστικιστὴς καὶ μετέπειτα ἐνθερμος χριστιανὸς συγγραφέας εὐστοχα ἐπισημαίνει: «Ὁ Χριστὸς δὲν γύρεψε προπαγανδιστές· ζήτησε μάρτυρες. Ἡ πίστη δὲν μπορεῖ νὰ καταντήσῃ λαϊκίστικα συνθήματα. Ἡ πίστη ὁμολογεῖται μὲ τὴ μαρτυρία· καὶ μαρτυρία εἶναι ὁ ἀντίποδας τῆς προπαγάνδας. Ἡ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τήν πίσιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλύτεραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεομά καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλές δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἄν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τήν πίσιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχομεν γύρω μας ἕνα τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπὸ μάρτυρας, ἄς ἀποτινάξωμεν κάθε βᾶρος καί τήν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία εὐκόλα μᾶς ἐμπλέκει, καί ἄς τρέχωμεν μέ ὑπομονὴν τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου ποῦ εἶναι ἐμπρὸς μας, μέ τοὺς ὀφθαλμούς μας προσηλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγόν καί τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀληθῆς μαρτυρία εἶναι δύναμη κεντρομόλιος, ἐπειδὴ ἀκτινοβολεῖ. Ὁ Μπέρξον τὸ εἶχε συλλάβει αὐτὸ ὅταν ἔγραφε γιὰ τοὺς ἁγίους: Οἱ ἅγιοι, δέν μᾶς χρειάζεται νά κάνουν τίποτε ἄλλο, παρά μόνο νά ὑπάρξουν. Ἡ ὑπαρξὴ τους καί μόνο ἀποτελεῖ κλήση».

Στὸ ἐρώτημα «σέ τί μᾶς καλοῦν οἱ ἅγιοι;» ἀπαντáει στή σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: Μᾶς καλοῦν σέ ἀγώνα κατὰ τῶν παθῶν μας, ἀφοῦ «πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας κάθε βᾶρος βιοτικῶν πραγμάτων, ἐπιπλέον μάλιστα καί τήν ἁμαρτία, στήν ὁποία εὐκόλα κανεῖς παρασύρεται». Ἡ εἰκόνα εἶναι παρμένη ἀπὸ τὰ στάδια καί τὰ γυμναστήρια, ὅπου οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀπέβαλλαν κάθε περιττὸ ἔνδυμα καί ἔμπαιναν στὸν ἀγώνα ἐλαφρότεροι. Οἱ καθημερινές μέριμνες, τίς ὁποῖες συνεχῶς ἀπὸ τήν ἀπληστία μας πολλαπλασιάζουμε, δημιουργοῦν «ὄγκον μάταιον», κατὰ τὸν ἅγιο Θεοφύλακτο, ὁ ὁποῖος μόνο πρὸς τὰ πάνω δέν μᾶς ὀδηγεῖ. Ἀκόμη χειρότερη πτώση προκαλεῖ ἡ «εὐπερίστατος ἁμαρτία», ἡ ὁποία γεννιέται ἀπὸ τὸ ὅτι πανεύκολα «ὁ ὀφθαλμὸς δελεάζεται, ἡ ἀκοὴ καταθέλγεται, ἡ ἀφῆ γαργαλιζεται, ἡ γλῶσσα διολισθαίνει καί ὁ λογισμὸς εἶναι περὶ τὸ χεῖρον ὀξύρροπος».

23 Ἰουνίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Ἀγριππίνης μάρτυρος († 253-260). Ἀριστοκλέους πρεσβυτέρου.

Δημητρίου διακόνου. Ἀθανασίου ἀναγνώστου.

Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: Α' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 33 - ιβ' 2 – Εὐαγγέλιον: Μθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Ἰουνίου, Σύναξη τῶν ἁγίων 12 Ἀποστόλων.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μθ. θ' 36, ι' 1-8.

Θεοποιός σχοινοβασία

Ὅλα αὐτὰ τελικὰ θυμίζουσι ὅχι τόσο τὸν ἀθλητὴ πού ἀγωνίζεται σέ στερεὸ ἔδαφος ἀλλὰ τὸν ἀκροβάτη, πού προσπαθεῖ νά περπατήσει πάνω σέ σχοινί. Ὅταν κάποτε ρώτησαν νεαροὶ ἀκροβάτη πῶς κατάφερε τόση ὥρα νά περπατήσει σέ σχοινί, τοὺς ἀπάντησε ὅτι εἶχε προπονηθεῖ, ἀτενίζοντας στὴν ἀλλήλη ἄκρη τοῦ σχοινοῦ τὸν ἐμπειρο ἀκροβάτη πατέρα του. Τό ἴδιο μᾶς καλεῖ νά κάνουμε ὁ κορυφαῖος «σχοινοβάτης τῆς πίστεως» Παῦλος: νά ἔχουμε πάντοτε στραμμένα τὰ βλήματα μᾶς στὸν Χριστό, τὸν ἀρχηγὸ καὶ τελειωτὴ τῆς πίστεως μᾶς. Αὐτός, ὑπομένοντας τὸν ἀτιμωτικὸ διὰ σταυροῦ θάνατο, ἐγίνε ὁ πρωτομάρτυρας τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ἀφοῦ –γιά νά καθίσει ἔνσαρκος στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα του– καταδέχθηκε νά «καθίσει» πρῶτα στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ «αἰσχύνῃς καταφρονήσας».

Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο γιὰ ἐμᾶς σήμερα νά κατανοήσουμε ποιά «αἰσχύνῃς» κατεφρόνησε ὁ Χριστός. Γιὰ νά νιώσουμε τὴ βαρύτητα αὐτῆς τῆς φράσης, πρέπει νά ξεντύσουμε τὸν σταυρὸ ἀπὸ ὅλη τὴν αἴγλη πού τοῦ προσέδωσε ὁ ἐσταυρωμένος Βασιλεὺς τῆς Δόξης, καὶ νά τὸν δοῦμε μόνο σάν τό τιμωρικὸ ὄργανο τῆς πιὸ ὀδυνηρῆς καὶ ἐπαίσχυντης θανατικῆς ἐκτέλεσης τῶν ἀποβρασμάτων τῆς κοινωνίας. Αὐτὸν ὅμως τὸν σταυρὸ ὁ Χριστός τὸν θεώρησε τὴ μεγαλύτερη του δόξα· καὶ Αὐτὸν ἔκαναν ὄπλο καὶ δόξα τοὺς οἱ Ἅγιοι Πάντες.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΡΓΑ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

στὴ βραβευμένη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν πατερικὴ σειρά

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ,

τόμοι 1 ἕως 98. (Ἡ σειρά συνεχίζεται).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr